

Sygn. akt III CSK 249/17

## POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie z powództwa J. Z.  
przeciwko [...] T. [...] sp. z o.o. z siedzibą w O.  
o zapłatę,  
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej  
w dniu 16 stycznia 2018 r.,  
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]  
z dnia 28 października 2016 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania  
i zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa  
tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania  
kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Pozwane [...] T. [...] sp. z o.o. w O. złożyło skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 października 2016 r., zaskarżając go w części oddalającej jego apelację od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 21 marca 2016 r. Sąd pierwszej instancji uwzględnił częściowo powództwo wniesione przez powoda J. Z. i zasądził od pozwanego na jego rzecz kwotę 69 891,77 zł oraz kwotę 1 518,42 zł, obie z ustawowymi odsetkami i oddalił powództwo w pozostałym zakresie. Sąd drugiej instancji uwzględnił częściowo apelację pozwanego i obniżył zasądzone świadczenia do kwoty 66 656,03 zł oraz 1 442,74 zł z odsetkami, oddalił dalej idące żądanie i apelacje obu stron w nieuwzględnionym zakresie. Wyjaśnił, że zasądzona kwota stanowi niezapłacone wynagrodzenie, należne powodowi jako podwykonawcy robót budowlanych, dochodzone od pozwanego inwestora w oparciu o postanowienie § 7 ust. 4 umowy łączącej pozwanego z generalnym wykonawcą - [...] K. sp. z o.o. (obecnie w upadłości), ustanawiające solidarną odpowiedzialność inwestora i generalnego wykonawcy za zapłatę wynagrodzenia podwykonawcom. Bezsporne było między stronami, że nie zostały spełnione wymagania solidarnej odpowiedzialności inwestora przewidzianej w art. 647<sup>1</sup> § 5 k.c.

Wyrok Sądu Apelacyjnego pozwany zaskarżył skargą kasacyjną skierowaną przeciwko orzeczeniu oddalającemu jego apelację w nieuwzględnionej części. Skargę oparł na obydwu podstawach kasacyjnych i zarzucił naruszenie art. 393 § 1 k.c. w zw. z § 7 pkt 4 w zw. z § 7 pkt 5 i w zw. z § 4 pkt 24 umowy oraz błędną wykładnię art. 65 § 1 i 2, art. 647<sup>1</sup> k.c., art. 36 ust. 4 i art. 144 u.p.z.p. oraz art. 233 § 1 w zw. z art. 328 § 2, art. 227 oraz art. 316 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 382 i art. 386 § 1 k.p.c. Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku we wskazanej w skardze części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, służy ochronie interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, umożliwia także uchylenie orzeczeń wydanych

w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych. Nie będąc ogólnie dostępnym środkiem zaskarżenia orzeczeń, umożliwiającym rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej, poddawana jest wstępnej ocenie w ramach tzw. przedsądu, ustanowionej w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., mającej za cel zbadanie, czy spełnia przesłanki przewidziane w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania.

Skarżący uzasadnił potrzebę rozpatrzenia jego skargi wystąpieniem przesłanek z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 i 4 k.p.c.

Wskazał, że w sprawie występuje potrzeba wyłożenia art. 393 k.c. w zakresie możliwości przypisania odpowiedzialności z art. 393 k.c. względem podmiotu niezindywidualizowanego, nieznanego w chwili zawarcia umowy, bez znajomości postanowień umowy łączącej go z podwykonawcą i przy oderwaniu zasad odpowiedzialności od pozostałych warunków umowy zawartych w § 4 pkt 21, pkt 24 i w oderwaniu od zasad odpowiedzialności przewidzianych w przepisach normujących umowę o roboty budowlane i w prawie zamówień publicznych.

Przedstawione wątpliwości - poza tym, że w istocie sprowadzają się do żądania oceny treści umowy i dokonania subsumpcji ustalonego stanu faktycznego pod przepisy prawa - zostały już należycie wyjaśnione. Nie budzi wątpliwości, że postanowienie zastrzegające świadczenie na rzecz osoby trzeciej na podstawie art. 393 k.p.c. nie wymaga by osoba ta była skonkretyzowana już w chwili zawarcia umowy, wystarczy, że wskazane zostaną okoliczności, które pozwolą na jej zindywidualizowanie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 marca 1983 r., I CR 344/82, OSNCP 1983/11/184 oraz uchwała z dnia 30 grudnia 1975 r., III CZP 86/75, OSNCP 1976/66/125). Wprowadzenie takiego zastrzeżenia wzmacnia pozycję podwykonawcy w stosunku do bezwzględnie obowiązujących postanowień zawartych w art. 647<sup>1</sup> k.c., nie narusza więc art. 647<sup>1</sup> § 6 k.c. Pozostałe elementy rozważań skarżącego odnoszą się już nie do wykładni art. 393 k.p.c. i jego stosunku do postanowień umowy o roboty budowlane lecz do wykładni umowy i stosowania do niej powołanych przepisów, co nie mieści się w przesłance przedsądu z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 2 k.p.c.

Oczywistą zasadność wniesionej skargi pozwany łączy z niewykonaniem przez Sąd drugiej instancji funkcji rozpoznawczej i kontrolnej, w szczególności poprzez niedokonanie samodzielnego ustalenia stanu faktycznego a ponadto dopuszczenie się poważnych uchybień w stosowaniu prawa w zakresie wykładni umowy o roboty budowlane.

Treść uzasadnienia Sądu Apelacyjnego nie potwierdza zasadności tych zarzutów, ponieważ Sąd ten dokonał kontroli prawidłowości ustaleń faktycznych Sądu Okręgowego i je podzielił, co stanowi dopuszczalną formę wskazania podstaw faktycznych rozstrzygnięcia. Zarzuty naruszenia prawa materialnego - pomijając już niespójność przedstawiania naruszeń jako oczywistych z wcześniejszym twierdzeniem, że te same przepisy wymagają kompleksowej wykładni - nie mają w sobie elementu oczywistości. Proces wykładni umowy, szczególnie umowy opatrzonej dodatkowymi zobowiązaniami i klauzulami, niemal nigdy nie prowadzi do wniosków oczywistych i jednoznacznych, szczególnie w wypadku sprzecznych stanowisk stron tej umowy i jej beneficjenta co do ich znaczenia. Tak jest również w niniejszej sprawie. Przyjęte stanowisko jest wynikiem interpretacji umowy, opartym na analizie tych jej postanowień, które pozwany wskazywał jako istotne. Proces wykładni umowy ani jego wynik nie wykazują oczywistych błędów ani sprzeczności.

Z przytoczonych względów, wobec niestwierdzenia innych przesłanek przemawiających za przyjęciem skargi kasacyjnej powoda do rozpoznania, należało odmówić jej przyjęcia na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c.

Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z postanowień art. 398<sup>21</sup> w zw. z art. 391 § 1 i art. 98 § 1 i 3 oraz art. 99 k.p.c.